

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 12.04.2019 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. odmówił wnioskodawczyni M. C. uchylecia decyzji z dnia 23.12.2013 r z uwagi na upływ 5 letniego terminu od doręczenia tej decyzji. Jednocześnie organ rentowy wskazał ,że decyzja z dnia 23.12.2013 roku została wydana z naruszeniem prawa/ decyzja w aktach ZUS/.

Odwołanie od powyższej decyzji w dniu 29 kwietnia 2019 roku złożyła wnioskodawczyni. W uzasadnieniu wskazała tylko ,że nie zgadza się z treścią decyzji bo jest ona krzywdząca i niezgodna ze stanem faktycznym/odwołanie k- 3/.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Podtrzymano argumentację wskazaną w zaskarżonej decyzji / odpowiedź na odwołanie k- 4-4odw/.

Podczas rozprawy w dniu 17 września 2019 roku wnioskodawczyni sprecyzowała ,że chce aby organ przeliczył jej emeryturę z uwzględnieniem wyroku Trybunału Konstytucyjnego / protokół rozprawy 00;02;04 CD k- 14/,

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Wnioskodawczyni M. C. urodziła się w dniu (...) /niesporne/.

Wnioskodawczyni od dnia 7 września 2008 roku miała przyznane prawo do emerytury decyzją z dnia 23 września 2008 roku. / niesporne, decyzja w aktach ZUS/

W dniu 6 grudnia 2013 roku wnioskodawczyni złożyła wniosek o przyznanie jej emerytury. / niesporne , wniosek w aktach ZUS/.

Decyzją z dnia 23 grudnia 2013 roku ZUS II Oddział w Ł. przyznał wnioskodawczyni emeryturę od dnia 7 grudnia 2013 roku tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego. Wysokość emerytury wyliczono na podstawie art.26 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Przy wyliczaniu emerytury dla wnioskodawczyni potrącono sumę kwot pobranych wcześniejszych emerytur i kwoty wypłaconego wyrównania w łącznej kwocie 127 262,05 zł. Jednocześnie wyliczona emerytura została zawieszona ponieważ była świadczeniem mniej korzystnym od pobieranej emerytury wcześniejszej / decyzja w aktach ZUS, niesporne/.

Wyrokiem z 06.03.2019 r. wydanym w sprawie sygn. akt P 20/16 Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 25 ust. 1 b ustawy z dnia 17 12 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2018 r. poz. 1270 oraz z 2019 poz. 39) w brzmieniu obowiązującym do 30 września 2017 r. w zakresie w jakim dotyczy urodzonych w r. kobiet które przed 01 stycznia 2013 r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 tej ustawy jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Zdaniem Trybunału, wyprowadzenie do ustawy o FUS mechanizmu potrącania kwot pobranych świadczeń z tytułu wcześniejszej emerytury przy obliczaniu podstawy emerytury powszechnej dla kobiet urodzonych w (...) r. nastąpiło z naruszeniem wynikającej z art. 2 Konstytucji zasady zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa. Ubezpieczone, które zdecydowały się przejść na wcześniejszą emeryturę, nie miały - w momencie podejmowania tej decyzji na podstawie obowiązującego wówczas stanu prawnego - świadomości co do skutków prawnych, jakie może ona wywoływać w sferze ich przyszłych uprawnień z tytułu emerytury powszechnej. Nie mogły przewidzieć, że przejście na emeryturę jeszcze przed osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego, będzie wiązało się z pomniejszeniem zgromadzonego kapitału o pobrane świadczenia. Nie spodziewały się, że fakt wypłacania świadczeń emerytalnych wpłynie na sposób ustalania wysokości świadczenia w ramach emerytury powszechnej. Dodatkowo należy zaznaczyć, że kobiety te przez cztery lata mogły realizować swoje uprawnienia w oparciu o obowiązujący przed 2013 r. stan prawny. Natomiast zasady ustalania wysokości świadczeń emerytalnych, wypłacanych kobietom urodzonym w latach 1949-1952, które przeszły na tych samych warunkach na emeryturę wcześniejszą, pozostały niezmienione. Możliwość skorzystania przez kobiety z rocznika 1949-1953 przejścia na emeryturę na zasadach obowiązujących

przed reformą było niewątpliwie rozwiązaniem korzystniejszym. Miały możliwość alternatywnego - w stosunku do powszechnego wieku emerytalnego - przechodzenia na emeryturę z uwagi na posiadanie odpowiednio długiego stażu pracy. Unormowania te zakładały - również od samego początku - powiązanie sposobu ustalania wysokości świadczenia emerytalnego „na starych zasadach”, czyli zgodnie z uchylaną formułą zdefiniowanego świadczenia. Wykorzystanie tej możliwości przez ubezpieczonych spełniających kryteria ustawowe musiało zatem oznaczać decyzję co do tego, czy chcą oni wcześniej uzyskać świadczenie emerytalne przypisane do „starego” systemu, czy też wolą kontynuować pracę zawodową i opłacać składki na ubezpieczenie społeczne do momentu osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego i uzyskania - z mocy prawa - emerytury powszechnej, której wysokość będzie ustalona według nowych zasad. W każdym takim wypadku była to zatem decyzja o charakterze systemowym. Ubezpieczony rozstrzygał, czy - mając taki ustawowy przywilej - chce otrzymywać świadczenie emerytalne zgodnie z dotychczasowymi zasadami, czy też decyduje się wyłącznie na warunki przewidziane w nowym systemie emerytalnym.

Podkreślić należy również, że konsekwencją obowiązujących regulacji było uprzywilejowanie tych osób względem ubezpieczonych w systemie zdefiniowanej składki. Jednym z podstawowych założeń nowego systemu było bowiem oparcie zasad ustalania wysokości emerytury w relacji akumulacji składki do okresu jej konsumpcji. Tymczasem osoby, które przeszły na wcześniejszą emeryturę, a następnie po uzyskaniu powszechnego wieku emerytalnego przechodziły do systemu zdefiniowanej składki, przy wymiarze emerytury, nie miały uwzględnianej okoliczności wcześniejszego pobierania świadczenia. Wyłacone już emerytury nie wpływały na zmniejszenie indywidualnego kapitału ubezpieczonego. Ponadto osoby takie mogły dalej podejmować zatrudnienie, co wpływało na zwiększenie składki w nowym systemie. Składki te były dodatkowo waloryzowane. W efekcie takich uregulowań, bez względu na wysokość „skonsumowanego” kapitału, ubezpieczeni mogli uzyskać świadczenie emerytalne w nowym systemie niepomniejszone o wyłacone wcześniej świadczenia. Powyższe korzyści wynikające w możliwości przejścia na wcześniejszą emeryturę przez kobiety z rocznika 1953, choć stanowiły wyjątek od założeń, na których opiera się nowy system emerytalny, nie stanowią usprawiedliwionego uzasadnienia zmiany ich sytuacji prawnej. Należy bowiem podkreślić, że to z mocy wyraźnego postanowienia ustawodawcy modyfikacja systemu emerytalnego nie objęła tej grupy kobiet, jeżeli spełniały warunki przejścia na wcześniejszą emeryturę i z możliwości takiej skorzystały. Tym samym stworzył on dodatkowe gwarancje realizacji uprawnień emerytalnych według zasad starego systemu. Z uwagi na to, że uprawnienia te z założenia miały charakter przejściowy - obowiązujący do czasu ich wygaśnięcia - nastąpiło niejako wzmocnienie usprawiedliwionego przekonania tych kobiet, że ustawodawca nie wycofa się z ich realizacji oraz że nie będą miały do nich zastosowania nowe uregulowania. Skoro ustawodawca w ramach nowego zreformowanego systemu stworzył pewnej grupie osób możliwość przejścia na emeryturę na uprzednich, korzystniejszych zasadach, to działając w zaufaniu do prawa, mogły one w sposób uprawniony oczekiwać, że ich uprawnienia będą realizowane w oparciu o te zasady. Nie ma tu znaczenia fakt, że miały one świadomość kapitałowego charakteru nowych regulacji, które będą podstawą ustalania wysokości emerytury kolejnych roczników. Jeżeli w tym systemie ustawodawca zrobił wyjątek w stosunku do pewnej grupy kobiet, to w takich okolicznościach sama świadomość pozostawania w uprzywilejowanej sytuacji oraz znajomość nowych zasad systemu emerytalnego opartego na kapitalizacji składek nie oznacza powinności liczenia się z możliwością objęcia tej grupy osób nowymi uregulowaniami. Podejmowanie decyzji o przejściu na wcześniejszą emeryturę nie może wiązać się z pozostawaniem w niepewności co do ukształtowania ich sytuacji prawnej w przyszłości, jeżeli jest konsekwencją decyzji podjętych w oparciu o obowiązujący stan prawny. Rozpoczęcie realizacji prawa do wcześniejszej emerytury, która bezpośrednio wpływa na wysokość emerytury powszechnej - w oparciu o zasadę zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa - stanowi podstawę uzasadnionego oczekiwania, że ustawodawca nie zmieni w sposób niekorzystny „reguł gry” w stosunku do osób korzystających ze swoich uprawnień na zasadach wskazanych w ustawie. Nie będzie tym samym pułapką dla tych, którzy w zaufaniu do obowiązującego prawa, określającego w dodatku horyzont czasowy wypłacanych świadczeń i zasad ich realizacji, skorzystali ze swoich uprawnień. Ustawodawca, dokonując zmiany zasad ustalania wysokości emerytury powszechnej w stosunku do kobiet urodzonych w (...) r., naruszył zatem zasadę lojalności państwa względem obywateli. Wprowadzając nowe, mniej korzystne zasady po rozpoczęciu realizacji uprawnień w zakresie wcześniejszej emerytury, naraził te kobiety na nieprzewidziane skutki, które w istocie stanowiły dla nich pułapkę. Gdyby w momencie podejmowania decyzji o przejściu na taką emeryturę wiedziały, jakie będą tego konsekwencje dla ustalania wysokości emerytury powszechnej, być może nie skorzystałyby z tego uprawnienia.

Obowiązkiem ustawodawcy jest określenie skutków finansowych regulacji prawnych i podejmowanie racjonalnych decyzji w oparciu o możliwości finansowe państwa w odpowiedniej perspektywie czasu. Zasada zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa wyklucza możliwość formułowania obietnic bez pokrycia bądź nagłe wycofywanie się państwa ze złożonych obietnic lub ustalonych reguł postępowania. Stanowi to bowiem niedopuszczalne nadużywanie pozycji przez organy władzy względem obywateli.

Dotyczy to w szczególności sytuacji, w której obywatel, układając swoje interesy, podejmuje decyzje dotyczące długiej perspektywy czasu i przewiduje ich konsekwencje na podstawie obowiązującego stanu prawnego. Zmiana tego stanu oznacza wówczas zaskoczenie, którego w danych okolicznościach obywatel nie mógł przewidzieć, a tym samym dostosować się do nowej sytuacji, w sposób, który nie wyrze negatywnych konsekwencji w sterze jego uprawnień. Skoro ustawodawca wprowadził możliwość skorzystania z korzystniejszych regulacji, wskazując jednocześnie horyzont czasowy realizacji uprawnień, jego obowiązkiem było zagwarantowanie wypłaty świadczeń w tym okresie. Wprowadzając zmiany, ustawodawca powinien preferować rozwiązania najmniej uciążliwe dla jednostki i ustanawiać regulacje, które ułatwią adresatom dostosowanie się do nowej sytuacji. W konkretnych warunkach niniejszej sprawy pozostawienie okresu 6 miesięcy od uchwalenia zmiany art. 25 ust. 1b ustawy o FUS do czasu jego wejścia w życie nie miało żadnego znaczenia dla osób, które przeszły na wcześniejszą emeryturę do końca 2008 r. Ustawodawca, dokonując zmian regulacji wobec kobiet urodzonych w (...) r., zmienił skutki prawne ich decyzji podejmowanych w innym stanie prawnym. Niektóre kobiety nawet po czterech latach po przejściu na wcześniejszą emeryturę, dowiedziały się, że wypłacone im świadczenia emerytalne pomniejszą podstawę ustalenia wysokości emerytury powszechnej. Wprowadzenie nowych regulacji nastąpiło zdecydowanie za późno, by przygotować się do takiej zmiany i uniknąć nieprzewidzianych, niekorzystnych skutków prawnych. Kobiety te nie miały możliwości, by zmienić konsekwencje decyzji podjętych w 2008 r. Dlatego też Trybunał stwierdził, że art. 25 ust. 1b ustawy o FUS jest niezgodny z wynikającą z art. 2 Konstytucji zasadą zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa. (vide: wyrok TK z 19 listopada 2008 r., sygn. Kp 2/08, OTK ZU nr 9/ (...), poz. 157 z uzasadnieniem)/ niesporne/.

W dniu 27 marca 2019 roku wnioskodawczynie złożyła wniosek o ponowne obliczenie świadczenia i wznowienie postępowania na podstawie art.145 a kpa/ wniosek w aktach ZUS/.

Postanowieniem z dnia 12 kwietnia 2019 roku ZUS II Oddział w Ł. wznowił postępowanie w sprawie emerytury wnioskodawczynie zakończonej decyzją z dnia 23 grudnia 2013 roku. Wskazano w uzasadnieniu, że emerytura wnioskodawczynie została ustalona w oparciu o przepis art. 25 ust 1b ustawy emerytalnej, który został uznany wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019 roku za niezgodny z konstytucją/decyzja w aktach ZUS/.

Decyzją z dnia 12.04.2019 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. odmówił wnioskodawczynie uchylenia decyzji z dnia 23.12.2013 r z uwagi na upływ 5 letniego terminu od doręczenia tej decyzji. Jednocześnie organ rentowy wskazał, że decyzja z dnia 23.12.2013 roku została wydana z naruszeniem prawa/ decyzja w aktach ZUS/.

Sąd zważył co następuje :

Odwołanie wnioskodawczynie jest uzasadnione tylko w części.

Na wstępie należy wskazać, że wnioskodawczynie we wniosku z dnia 27 marca 2019 roku wniosła o wznowienie postępowania w przedmiocie decyzji z dnia 23.12. 2013 roku i uchylenie tej decyzji w oparciu o przepis art. 145 a k.p.a. Wniosek złożony przez wnioskodawczynie, złożony na formularzu ZUS dotyczy jednak ponownego obliczenia świadczeń emerytalno rentowych.

Na rozprawie w dniu 17 września 2019 roku wnioskodawczynie podniosła, że wnosi o przeliczenie emerytury z uwzględnieniem wyroku Trybunału Konstytucyjnego nie precyzując okresu czasu. Należy zatem stwierdzić, że celem działania wnioskodawczynie jest uzyskanie decyzji przeliczającej jej emeryturę z pominięciem niekonstytucyjnego przepisu. Na rozprawie wnioskodawczynie nie podnosiła żadnych okoliczności, które przeczyłyby przyjętej przez organ

rentowy dacie otrzymania decyzji emerytalnej. Nie podjęła żadnej polemiki z ustaleniami poczynionymi przez organ rentowy.

Należy przede wszystkim wskazać, że organ rentowy zasadnie odmówił wnioskodawczyni uchylenia decyzji z dnia 23 grudnia 2013 roku, pomimo, że decyzja ta została wydana z naruszeniem prawa. Decyzja w tym zakresie znajduje podstawę prawną w treści przepisu art. 145a Kodeksu postępowania administracyjnego, który w §1 stanowi, że można żądać wznowienia postępowania w przypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego została wydana decyzja. Jednocześnie §2 powyższego przepisu stanowi, że skargę o wznowienie wnosi się w terminie jednego miesiąca od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego. Mając powyższe na uwadze organ rentowy wznowił postępowanie postanowieniem z dnia 12 kwietnia 2019 roku. Jednocześnie przepis art. 146 k.p.a stanowi, że uchylenie decyzji z przyczyn określonych w art. 145 § 1 pkt 1 i 2 nie może nastąpić, jeżeli od dnia doręczenia lub ogłoszenia decyzji upłynęło dziesięć lat, zaś z przyczyn określonych w art. 145 § 1 pkt 3-8 oraz w art. 145a i art. 145b, jeżeli od dnia doręczenia lub ogłoszenia decyzji upłynęło pięć lat. (§1). A zatem z treści powyższego przepisu wynika, że uchylenie decyzji z przyczyn określonych w art. 145a nie może nastąpić jeżeli od dnia doręczenia lub ogłoszenia decyzji upłynęło pięć lat. W takiej sytuacji, zgodnie z art. 151 § 2 k.p.a. organ administracji publicznej ograniczy się do stwierdzenia wydania zaskarżonej decyzji z naruszeniem prawa oraz wskazania okoliczności, z powodu których nie uchylił tej decyzji.

Mając powyższe na uwadze wskazać należy, że zaskarżona decyzja odpowiada prawu, bowiem organ rentowy zgodnie z prawem odmówił uchylenia decyzji wydanej w oparciu o przepis niezgodny z Konstytucją, w oparciu o przepisy K.p.a.

Podstawową funkcją art. 146 § 1 k.p.a. jest zasada ochrony trwałości decyzji administracyjnej. Możliwość uchylenia kwestionowanej we wznowionym postępowaniu decyzji i ponowne rozstrzygnięcie istoty sprawy jest możliwe tylko w czasie określonym w tym ostatnim przepisie. Upływ terminu uniemożliwiający uchylenie decyzji w trybie wznowieniowym ma charakter bezwarunkowy tj. niezależny od okoliczności, które to spowodowały./ vide : wyrok NSA z dnia 11 kwietnia 2019 r., II OSK (...)/

Należy jednak zważyć, że w ocenie Sądu wnioski jakie złożyła wnioskodawczyni w organie rentowym zmierzały nie tylko do uchylenia wadliwej decyzji ale również, jeżeli nie przede wszystkim, miał na celu przeliczenie świadczeń z pominięciem niekonstytucyjnego przepisu. W ocenie Sądu organ rentowy nie rozpoznał powyższego wniosku w oparciu o zasady wynikające z treści ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS. W ocenie Sądu niewątpliwie postępowanie ubezpieczeniowe opiera się na procedurze uregulowanej przepisami K.p.a ale ponadto zawiera własne uregulowania wynikające ze specyfiki prawa ubezpieczeń.

Należy przypomnieć, że postępowanie sądowe jest wtórne wobec postępowania administracyjnego, a kontrola sądu winna korespondować z zakresem rozstrzygnięcia dokonanego w decyzji administracyjnej. Brak jednak uregulowania sytuacji, gdy wniosek jest rozstrzygnięty, decyzja w oparciu o powołane przepisy prawidłowa, ale nie uwzględnia wszystkich przepisów służących do rozpatrzenia sprawy w postępowaniu przed organem rentowym. Trzeba bowiem przypomnieć, że zasadniczym celem postępowania sądowego jest merytoryczne rozstrzygnięcie o żądaniach strony, co do których powstał spór.

Podkreślenia wymaga, że zgodnie z art. 180 kpa w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych stosuje się przepisy kodeksu, chyba że przepisy dotyczące ubezpieczeń ustalają odmienne zasady postępowania w tych sprawach. Przez sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych rozumie się sprawy wynikające z przepisów o ubezpieczeniach społecznych, o zaopatrzeniach emerytalnych i rentowych, o funduszu alimentacyjnym, a także sprawy wynikające z przepisów o innych świadczeniach wypłacanych z funduszy przeznaczonych na ubezpieczenia społeczne.

Natomiast zgodnie z art. 124 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w postępowaniu w sprawach o świadczenia określone w ustawie stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, chyba że niniejsza ustawa stanowi inaczej.

Należy w tym miejscu wskazać, że niewątpliwie postępowanie ubezpieczeniowe jest wyznaczone zakresem zaskarżanej przez ubezpieczonego decyzji. Nie mniej nie oznacza to, że Sąd orzekający jest związany oceną prawną dokonaną przez organ rentowy przy rozpoznaniu wniosku złożonego przez wnioskodawcę. Jak wskazał SN w wyroku z dnia 11.12.2013 roku jaki zapadł w sprawie III UK 15/13 (LEX nr 1467152) Sąd Ubezpieczeń Społecznych nie może być związany decyzją organu rentowego w zakresie podanej przez nią podstawy prawnej, co nabiera znaczenia w razie jej nieadekwatności do istoty rozstrzygnięcia o żądaniu. Błędna kwalifikacja organu rentowego nie może wiązać sądu ubezpieczeń społecznych. Podobny pogląd wyraził SA w S. rozpoznając sprawę o sygnaturze akt III AUa 330/13 (LEX nr 1369377), który wskazał, że Sąd ubezpieczeń społecznych nie jest związany wadliwą lub nieadekwatną do istoty roszczeń ubezpieczonego podstawą prawną zaskarżonej decyzji. Przedmiot rozpoznania w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych stanowi przede wszystkim żądanie wnioskodawcy. Jeżeli to roszczenie organ rentowy błędnie zakwalifikował, wydając decyzję rentową w oparciu o błędną podstawę prawną, sąd nie może oddalić odwołania z powołaniem się na związanie tą podstawą. Przepis art. 477¹⁴§1 i 2 kpc stanowią, że Sąd oddala odwołanie, jeżeli nie ma podstaw do jego uwzględnienia a ponadto w przypadku uwzględnienia odwołania sąd zmienia w całości lub w części zaskarżoną decyzję organu rentowego lub zaskarżone orzeczenie wojewódzkiego zespołu do spraw orzekania o niepełnosprawności i orzeka co do istoty sprawy. W rozpoznawanej sprawie niewątpliwie brak było podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji w całości. Nie mniej jednak zaskarżona decyzja została zmieniona w części bowiem organ rentowy w sposób niekompletny rozpoznał wniosek złożony przez ubezpieczoną. W ocenie Sadu wniosek ten zawierał żądanie oparte zarówno o przepisy kpa jak i oparte o treść przepisów ustawy emerytalnej- o przeliczenie emerytury.

Wniosek o ponowne przeliczenie emerytury jest uzasadniony i znajduje podstawę prawną w treści przepisu art.114 ustawy z dnia 17 grudnia 2019 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018 r poz. ze zm.)

Przepis art. 114.1 pkt 6 ustawy emerytalnej stanowi, że w sprawie zakończonej prawomocną decyzją organ rentowy, na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, uchyla lub zmienia decyzję i ponownie ustala prawo do świadczeń lub ich wysokość, jeżeli przyznanie świadczeń lub nieprawidłowe obliczenie ich wysokości nastąpiło na skutek błędu organu rentowego.

W ocenie Sądu orzekającego do obliczenia emerytury wnioskodawczyni doszło na skutek błędu organu rentowego bowiem zastosowano przepis niekonstytucyjny. Jak stwierdził organ rentowy w decyzji z dnia 12 kwietnia 2019 roku, decyzja z dnia 23 grudnia 2013 roku została wydana z naruszeniem prawa. Świadczy o tym też okoliczność, że wznowienie postępowania w sprawie było spowodowane zastosowaniem niekonstytucyjnego przepisu przy wydaniu powyższej decyzji.

Nie ulega wątpliwości Sadu, że wydanie decyzji z zastosowaniem niekonstytucyjnego przepisu stanowi błąd organu rentowego. Podnieść należy, że pojęcie błąd organu rentowego powinno być rozumiane szeroko. Jak wskazał SN w uzasadnieniu wyroku z dnia 4.10.2018 r jaki zapadł w sprawie III UK 153/17 (LEX nr) w dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmowano, że określenie "błąd organu rentowego" obejmuje sytuacje, w których organ rentowy miał podstawy do przyznania świadczenia, lecz z przyczyn leżących po jego stronie tego nie uczynił. Za takie przyczyny uznaje się wszelkie zaniedbania tego organu, każdą obiektywną wadliwość decyzji (teoria tzw. obiektywnej błędności decyzji), niezależnie od tego, czy jest ona skutkiem zaniedbania, pomyłki, celowego działania organu rentowego, czy też rezultatem niewłaściwych działań pracodawców albo wadliwej techniki legislacyjnej i w konsekwencji niejednoznaczności stanowionych przepisów. Oznacza to, że przedmiotowe pojęcie obejmuje również niedopełnienie przez organ rentowy obowiązku działania z urzędu na korzyść osób uprawnionych do świadczeń emerytalno-rentowych. Powyższe stanowisko Sąd orzekający w pełni podziela.

Błędne ustalenie wysokości świadczenia niezależnie od przyczyn błędu zawsze daje podstawę do przeliczenia świadczenia. /vide : uchwała SN z dnia 26.11.1997 r. III ZP 40/97 wraz z uzasadnieniem/. Także w uzasadnieniu TK do wyroku z dnia 6.03.2019 r wyraźnie podkreślił, że z powszechnego charakteru wyroków TK, o którym mowa w art. 190

ust. 1 Konstytucji i utraty mocy obowiązującej zaskarżonego przepisu, wynika, że możliwość rozstrzygnięcia sprawy z pominięciem derogowanego przepisu odnosi się zasadniczo do wszystkich spraw, w których niekonstytucyjny przepis był podstawą orzeczenia o prawach osób uprawnionych, bez względu na to, kto i w jakim trybie zwrócił się do TK z odpowiednim żądaniem, a pojęcie wznowienia postępowania, o którym mowa w art. 190 ust. 4 Konstytucji ma szersze znaczenie niż pojęcie wznowienia w sensie technicznym, przewidziane w odpowiednich procedurach regulowanych w ustawach i obejmuje wszelkie instrumenty proceduralne stojące do dyspozycji stron, organów i sądów, wykorzystanie których umożliwia przywrócenie stanu konstytucyjności orzeczeń./vide: TK w pkt. 5 uzasadnienia do orzeczenia/

Wobec powyższego wnioskodawczyni przysługuje prawo do przeliczenia emerytury. Zgodnie z jego treścią art.133 ustawy o emeryturach i rentach z FUS razie ponownego ustalenia przez organ rentowy prawa do świadczeń lub ich wysokości, przyznane lub podwyższone świadczenia wypłaca się, poczynając od miesiąca, w którym powstało prawo do tych świadczeń lub do ich podwyższenia, jednak nie wcześniej niż:

- 1) od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy lub wydano decyzję z urzędu, z zastrzeżeniem art. 107a ust. 3;
- 2) za okres 3 lat poprzedzających bezpośrednio miesiąc, o którym mowa w pkt 1, jeżeli odmowa lub przyznanie niższych świadczeń były następstwem błędu organu rentowego lub odwoławczego.

Przepis ust 2 stanowi ,że ust.1 stosuje się odpowiednio również w razie ponownego ustalenia prawa do świadczeń lub ich wysokości wskutek wznowienia postępowania przed organami odwoławczymi albo wskutek kasacji, z tym że za miesiąc zgłoszenia wniosku przyjmuje się miesiąc wniesienia wniosku o wznowienie postępowania lub o kasację.

Z treści powyższego przepisu wynika ,że wnioskodawczyni przysługuje prawo do przeliczenia emerytury z pominięciem niekonstytucyjnego przepisu za okres od dnia 1 marca 2016 roku.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w sentencji wyroku zmieniając w części zaskarżoną decyzję na podstawie art. 477¹⁴ § 2 i 3 KPC.